

ПРЕС КЛИПИНГ

23-24. март 2019.

НАСЛОВИ

Шта с пензијом мањом од 10 евра(стр.3)

Возачи аутобуса после боловања добили повишице(стр.4)

Арсип: Не повећавати плате и пензије у Србији у тренутку кад привредни раст слаби(стр.5)

Шта с пензијом мањом од 10 евра

Аутор: Јасна Петровић-Стојановић

Александар Видојковић, возач тешких машина, из села Бериље, два пута месечно прима по 526 динара, а рекордер је пензионер са 223 динара што му је накнада за део „српског стажа“

Када званична статистика пензијског фонда каже да најнижа пензија за пензионере Фонда ПИО запослених и самосталних делатности износи 14.338,72 динара месечно, а да је за пољопривреднике 11.272,77, човек се запита како ли ови пензионери „крпе крај с крајем“. Поготово ако се зна да је просечна потрошачка корпа за децембар 2018. године износила 70.637,68 динара.

С друге стране, биће и оних који ће с правом рећи да су ове пензије мале, јер су они који их данас примају кратко радили и уплаћивали доприносе на најнижу основицу. Али, шта рећи за оне пензионере који месечно из два дела примају по 250 или 500 и 1.000 динара, какав је случај са шездесетогодишњим Александром Видојковићем, из села Бериље крај Прокупља, који из два дела укупно прима 1.052 динара. Дакле, ни 10 евра.

Како у разговору за „Политику“ каже, верује да нема ниже пензије од његове, али с друге стране и признаје да је у Србији радио три године као шофер тешких машина, а да је још 12 радио у Словенији где је зарадио пензију од 280 евра. Пензионисао се, каже, са 65 година, дакле, отишао је у пуну старосну пензију и последње три године прима месечно 1.052 динара.

– Супруга ми је остала да живи у Словенији, па њој остављам тих 280 евра. Ја живим од оно мало уштеђевине коју сам зарадио на црно, јер је то био једини начин да преживим и исхраним породицу. Од тих пара данас помажем и ћерку и унуче. Јер, како бих иначе од 1.052 динара месечно могао да живим, прича он и додаје да осим лопате за снег и своје куће у Прокупљу нема ништа од механизације да би обрађивао земљу и тако зарадио још неки новац.

Каже да од 1991. до 2001. нема ни дана радног стажа, јер га је почетак рата затекао у Словенији и морао је да спасава живу главу и врати се у Бериље. Возио је храну за војску тих ратних година и био на ратишту, али не зна да ли су му то на било који начин урачунали у пензијски стаж. Размишљао је да оде до председника државе и покаже му свој пензијски чек, али одустао је. Сналази се некако, прича он.

Признаје да ову пензију најчешће остави код својих пријатеља у кафани где плати туру пића и тако почаст и поштара који му доноси овај новац.

Од пре три године јавности је познат и случај П. М. који је тада уместо 6.700 динара, колика му је била месечна пензија, добијао свега по 1.000, због дуга за гас, који му пензијски фонд одбија од пензије. Тада је јавно рекао да мисли да нема пензионера који мање од њега прима. Да ово није само случај пензионера из Србије, него да их има и у комшилуку, потврђује пример једног пензионера из Федерације БиХ, односно из Дервенте, који прима пензију од свега 3,61 марке. Када се одбију поштански трошкови остаје 1,61 марка.

Иако по закону пензијски фонд не сме да објављује имена и податке пензионера и њихова примања, за „Политику“ потврђују да пензију нижу од најниже тренутно у Србији прима 37.005 из категорије запослених и самосталних делатности и 17.274 из категорије пољопривредника.

Упитани да ли су им то једина примања, у ПИО фонду одговарају да су они који примају износ нижи од најниже пензије углавном пензионери који имају део српске и део иностране пензије. Други случај су пензионери који примају породичну пензију.

У ПИО још кажу да износ најниже пензије по важећем закону прима укупно 110.932 корисника из категорије запослених и самосталних делатности (14.338,72 динара) и 132.468 корисника из категорије пољопривредника (11.272,77 динара).

Иначе, редакцији „Политике” јављао се и човек који месечно прима 223 динара пензију. На срећу то му је само део српске пензије, а остатак прима из Немачке. На питање зашто тако мало прима, каже да је само неколико година, док је још радио у Немачкој, по члану 15 Закона о ПИО, уплаћивао себи пензију у Србији на најнижу основицу. То је урадио да би, прича, данас имао право на бесплатно лечење и здравствену заштиту у Србији.

Други пример једног нашег читаоца је да је по одласку у пензију наставио да живи у Немачкој, али и да прима део српске пензије. Будући да му српски ПИО фонд ову пензију шаље на свака три месеца пожалио се и „Политици” и фонду да му је скупље да плаћа трошкове уплате новца на рачун (иако они стижу квартално, а не месечно) него што му је износ пензије.

Возачи аутобуса после боловања добили повишице

Аутор: Александра Исаков

Зараде се морају повећавати да би сачували и људе и предузећа, сматрају у суботичком синдикату

Суботица – Возачи „Суботицатранса” вратили су се на посао, али сада возе под новим условима. Епидемија грипа међу возачима претходних седмица, када је на боловање одједном отишла готово половина од 144 запослена возача, завршена је непосредно пре него што је потписан колективни уговор. Између града, послодавца и синдиката договорено је да се од априла за 20 одсто повећа зарада возачима и механичарима.

Огласили су се и синдикална организација предузећа и удружење возача и ауто-механичара саопштењем: „Што се тиче недоумице око одласка већег броја возача на боловање, сматрамо да свако ко је болестан има законско право да се лечи, поготово запослени који обављају изузетно тежак и одговоран задатак превоза људи и одржавања аутобуса.”

„Њихове зараде су биле мале за одговоран посао, били су и болесни и незадовољни и морало је нешто да се промени. Побољшан је статус возача и механичара, а колективни уговор је и повољнији од Закона о раду. И у Београду и у Новом Саду зараде возача су више, међутим, у Суботици је то посебно дефицитарно занимање, а требало је сачувати предузеће и обезбедити превоз за грађане”, каже Иштван Хуђи, потпредседник Савеза самосталних синдиката Суботице.

Зарада возача, и са прековременим радом, није достигала просечну суботичку плату од 47.800 динара, док ће са новим повећањем бити бар десетак хиљада виша. То би могло да заустави одлив, јер је само прошле године сваког месеца у просеку три возача узело своје радне књижице.

Неформални притисак, који су у „Суботицатрансу” применили они од којих зависи делатност предузећа, могли би да „пресликају” и запослени у другим јавном предузећима и установама, чим дође време за потписивање колективног уговора. И послодавци и синдикат су свесни да зараде морају да расту, јер из Суботице, са становништвом које у великом броју има држављанство ЕУ, европско тржиште радне снаге је на дохват руке. Масовни одлазак мајстора разних профила или медицинских радника већ одавно је направио потресе у многим колективима. Недавно је студенту генерације Грађевинског факултета понуђен посао и плата у

Суботици од 35.000 динара. Тражио је зараду бар у висини републичког просека, али му је одговорено да је то превише. Недељу касније већ се запослио у Немачкој.

„Уколико држава има суфицит, онда треба сачувати људе и предузећа. Где год постоји могућност, треба да се зараде повећавају. Један од најбитнијих услова за останак људи јесте плата, и ту можемо да говоримо не само о јавним предузећима већ и о просвети, здравству, привреди. Просечна плата би морала бити виша, а нама је највећи проблем минималац, који не прати потребе запослених. Радници истичу да им је важна и правна сигурност, безбедност и здравље, осећај да се води рачуна о човеку, о његовим потребама. То су превасходни услови због којих би људи размислили да ли да оставе све и оду”, каже Хуђи за „Политику”.

Арсић: Не повећавати плате и пензије у Србији у тренутку кад привредни раст слаби

Пише: Бета

Професор Економског факултета у Београду Милојко Арсић изјавио је данас да плате и пензије у Србији не би требало повећавати у тренутку када привредни раст слаби, односно да би Влада Србије требало да одустане од те идеје.

„Не би требало размишљати о повећању плата и пензија. Нико кад почиње криза не повећава плате и пензије. Актуална власт је жестоко критиковала када је влада 2008. повећала пензије уочи кризе, а сад се најављују сличне мере“, казао је он на представљању економског билтена „Квартални монитор“ на Економском факултету.

Арсић је навео да је привредна активност у Србији на крају прошле и почетком ове године значајно успорила, док је спољнотрговински дефицит порастао.

„У ситуацији када привреда успорава, остваривање фискалног суфицита није најадекватнија фискална политика. Сматрам да би Србији у овим околностима био примеренији дефицит до један одсто БДП-а“, рекао је Арсић.

Према његовим речима, успоравање српске привреде је последица једним делом значајног пада производње угља и струје у оквиру Електропривреде Србије (ЕПС), што се понавља други пут у последње две-три године и представља, како је оценио, последицу лошег управљања тим државним предузећем.

Арсић је казао да су други узроци пада БДП-а делимично ван контроле владе, попут одлуке Приштине да се уведу таксе на робу из централне Србије, односно увођења квота за челик из Србије од стране ЕУ.

На пад привреде, како је додао, утицао је и вишегодишњи узастопни пад производње у Фијату.

Арсић је подсетио да је прошле године производња у Крагујевцу преполовљена у односу на максимум у 2013. години, а ове године у прва два месеца износила је свега 7.000 аутомобила.

„Уколико би се наставили такви трендови, укупна производња у овој години би била око 45.000 аутомобила и питање је да ли је таква производња исплатива“, казао је он.

Арсић је рекао да је на пад БДП-а у Србији утицало и успоравање привреда земаља ЕУ, међу којим су најважнији економски партнери Србије, Италија, која је у рецесији и Немачка која је у стагнацији.

Он је казао да је прошлогодишњи рекордни раст БДП-а Србије од 4,3 одсто, био у просеку земаља централне и источне Европе, а додао је да је лоше што је био заснован на једнократном фактору, односно високом расту пољопривредне производње од близу 16 одсто, након изразито сушне 2017. године.

Како је истакао, Влада Србије би за подстицање раста могла да примени стандардне антирецесивне мере фискалне политике којима би ублажила негативна кретања, али како је додао, не би свако повећање расхода државе једнако утицало на кретање привредне активности.

„Стимулативно за привреду би било повећање јавних инвестиција. Држава би требала да убрза јавне инвестиције, али и улагање у науку и иновације, као и да одустане од узимања дивиденди јавних предузећа“, казао је Арсић додавши да би можда требало размотрити и додатно смањење пореског оптерећења рада.

Арсић је оценио да је још рано за ревизију планираног раста БДП-а Србије за ову годину од 3,5 одсто, јер нема довољно информација на основу којих би се раст могао кориговати на ниже.

Он је навео да је потребно сачекати податке за први квартал и за европске земље, како би се видело о којој врсти рецесије се ради, као и решавање проблема у ЕПС-у и да се види шта ће бити са таксама које је увела Приштина, како ће се на рад железаре у Смедереву одразити увођење квота за челик, а треба видети и да ли влада намерава да повећа инвестиције јавних предузећа, односно да ли ће бити повећањи плата и пензија.